

Arrest

**nr. 179 607 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 5 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 november 2012 dient de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van E.F.B., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 10 december 2012 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 25 augustus 2015 wordt de E-kaart gesupprimeerd en wordt ten aanzien van de verzoeker een bijlage 37 genomen.

1.2. Op 28 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van E.F.B., die de Nederlandse

nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij een Nigeriaans paspoort en een huwelijksakte heeft overgelegd.

Op 27 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 5 augustus 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2016 werd ingediend door:

(…)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Uit de informatie ontvangen door Sirene Belgium dd 07.10.2015 blijkt dat betrokkene geseind staat door de Nederlandse overheden en een inreisverbod heeft gekregen van 5 jaar. Betrokkene is veroordeeld in Nederland op 7.09.2010 (onherroepelijk geworden op 22.09.2010) tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan 3 maanden voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 231 UD2, wetboek van strafrecht, pleegdatum van de betreffende misdrijven is 28 oktober 2009 en de periode van 1 november 1999 tot 1 januari 2010. Op 30.07.2015 blijkt uit bijkomende informatie dat hij ook geseind stond omdat hij nog 84 dagen gevangenisstraf te goed had in Nederland en dat hij een crimineel verleden heeft in UK.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene gebruik maakte van valse Belgische identiteitskaart om zich te identificeren in Nederland en dat hij op 28.06.2016 werd aangehouden in België wegens drugsfeiten. Er is nog geen uitspraak in deze zaak.

Gelet op de bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene wel degelijk een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Mijnheer is niet aan zijn proefstuk wat betreft overtreding van strafrechtelijke bepalingen. Hij maakte zich daar eerder schuldig aan in andere lidstaten. Onafgezien van het feit dat betrokkene tot op heden nog geen veroordeling in België heeft opgelopen, is het daarom redelijk en evenredig, hem geen verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging toe te staan, dit in toepassing van art. 43 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 43 stelt eveneens dat er dient rekening gehouden te worden met de humanitaire elementen. Betrokkene verblijft in ons land sedert 28.01.2016. Hij heeft reeds eerder in ons land verbleven in 2012 en 2015 maar keerde telkens terug naar Nederland. Na amper een halfjaar aanwezigheid in België werd hij opgesloten in de gevangenis. Dit feit staat een terugkeer niet in de weg. Hetzelfde geldt voor zijn leeftijd. Betrokkene heeft reeds het grootste deel van zijn leven in het buitenland doorgebracht. Hij heeft reeds een inreisverbod in Nederland en kwam dan naar ons land, waar hij opnieuw criminele feiten pleegde. Gezien betrokkene criminele feiten pleegde kan men niet stellen dat hij actief aan het gezinsleven deelnam en een positieve invloed heeft op de kinderen. Verder zijn er geen gegevens bekend over zijn economische situatie. Aangezien hij op regelmatige basis in aanraking komt met de politiediensten en als gevolg daarvan opgesloten wordt in de gevangenis, kan hij onmogelijk een economische stabiliteit bewijzen aan zijn gezin. Verder kan men niet stellen dat iemand die op regelmatige basis misdrijven pleegt geïntegreerd is in ons land op sociaal en cultureel vlak. Gezien hij het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft mag er vanuit gegaan worden dat hij nog bindingen heeft met het land van oorsprong. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij geen bindingen meer heeft met het land van oorsprong.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in

het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Belgische Staat aan verzoeker op 27 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten overhandigt.

Terwijl artikel 8 van het EVRM zegt -. "Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn huis, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling."

Dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verzoekers gezin bestaat uit volgende personen (stuk 2 in bijlage):

- zijn echtgenote E. F. B. (...), geboren te Amsterdam op 5 september 1975 en in het bezit van de Nederlandse nationaliteit*
- zijn dochter L. A. N. B. (...) geboren te Almere op 29 oktober 2002 en in het bezit van de Nederlandse nationaliteit*
- zijn zoon L. M. B. (...), geboren te Almere op 22 juli 2004 en in het bezit van de Nederlandse nationaliteit*

Dat de aanwezigheid van verzoeker in België essentieel is voor de opvoeding van zijn kinderen. Gezien hij momenteel niet mag werken omdat hij door de bestreden beslissing zijn verblijfsrecht verloor en van ambtswege geschrapt is, voorziet zijn echtgenote in de inkomsten van het gezin door haar deeltijdse job bij Euroclean (stuk 3 in bijlage), met een gemiddeld nettoloon van 1.476,98 euro. Dit is echter onvoldoende om in de behoeften te voorzien van hun twee kinderen die intussen de leeftijd van 13 en 12 jaar bereikt hebben. Het gezin heeft het inkomen van verzoeker nodig om rond te komen. Wanneer verzoeker zich niet meer in het land zou bevinden zou zijn gezin zomaar ten laste kunnen vallen van het OCMW. Verzoeker speelt als vader eveneens een cruciale rol in de opvoeding van zijn kinderen. Het gezin zou door de afwezigheid van de vader volledig ontwricht worden, zeker gezien zijn kinderen tieners zijn die beide ouders nodig hebben om in de best mogelijke omstandigheden te kunnen opgroeien.

Dat verzoeker wanneer hij in België verbleef zo goed als altijd gewerkt heeft, zoals ook te zien is op zijn loopbaanoverzicht van de VDAB (stuk 4 in bijlage).

Dat het dan ook compleet onbegrijpelijk is dat de verwerende partij in een terugkeer van verzoeker naar Nigeria geen schending van artikel 8 EVRM waarneemt.

Dat het evenredigheidsbeginsel, als één van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het volgende bepaalt:

"De overheid moet ervoor zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit."

Dat in dit geval de nadelige gevolgen van het overheidsbesluit, namelijk de complete ontwrichting van een gezin bij een terugkeer van verzoeker naar Nigeria, hoegenaamd niet opwegen tegen het algemeen belang van het besluit. Het algemeen belang van het besluit zou dan de naleving van de Belgische immigratiepolitiek zijn. Volgens arrest nr. 2014/AL/414 van 8 mei 2015 van het Arbeidshof van Luik weegt dergelijk belang niet op tegen het belang van het privé- en gezinsleven:

Arbh. Luik (6e k.) nr. 2014/AL/414, 8 mei 2015

"De weigering van maatschappelijke dienstverlening wegens onwettig verblijf van de moeder schendt artikel 8 van het E.V.R.M., aangezien de uitvoering van het bevel om het land te verlaten het recht op het privé- en gezinsleven van de moeder en van haar vijf kinderen in het gedrang zou brengen, zonder dat het in een democratische maatschappij redelijkerwijze in verhouding staat tot het gewettigde doel van de wetgever, bestaande uit de naleving van zijn immigratiepolitiek en het economisch welzijn van het land."

Dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 43 van de Wet van 15 december 1980:

"Art. 43. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

2° (...)"

Dat de bestreden beslissing hoegenaamd geen rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoeker, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Dat zoals reeds eerder aangegeven alle overige leden van verzoekers gezin over de Nederlandse nationaliteit beschikken en in België gevestigd zijn. Verzoekers gezin staat sedert 27 maart 2012 ingeschreven in Hasselt en verblijft dus reeds meer dan vier jaar op volstrekt legale wijze in het land. Verzoeker zelf heeft inderdaad problemen gekend met het Nederlandse gerecht, maar zat zijn gevangenisstraf uit (stuk 5 in bijlage). Het gezin bestaat naast verzoeker en zijn echtgenote uit twee schoolgaande kinderen van 12 en 13 jaar, die rekenen op de inkomsten van zowel hun vader als hun moeder om hun schoolloopbaan af te maken. Verzoeker is degene die naar oudercontacten gaat en de kinderen afhaalt op school, vermits zijn echtgenote nogal onregelmatige werkuren heeft.

Dat verzoeker dus wel degelijk actief deelneemt aan het gezinsleven. Hij kwam in 2001 naar Nederland, leerde daar zijn vrouw kennen en trouwde met haar op 8 september 2011 (stuk 6 in bijlage).

Dat de economische belangen van het naleven van de immigratiepolitiek hoegenaamd niet opwegen tegen de belangen van het gezinsleven van verzoeker.

Dat nergens bewezen is dat verzoeker een strafbaar feit heeft gepleegd sinds hij zijn gevangenisstraf uitzat in Nederland, gezien hij niet veroordeeld is voor het plegen van de feiten die hem ten laste werden gelegd. De huidige weigering van verblijf van meer dan drie maanden berust dus op veronderstellingen

Dat verzoeker eveneens blijk geeft van een sociale en culturele integratie in België. Zo staat hij sinds februari 2013 ingeschreven bij de VDAB en kan hij foto's voorleggen van zijn tijd als werknemer bij B. C. S. (...) te Beringen (stuk 7 in bijlage).

Dat verzoekers vermeende valse Belgische identiteitskaart (stuk 8 in bijlage) een volledig geldige F,-kaart betreft met nummer B140092852 die op het moment van inbeslagname nog steeds geldig was. Op het document staat duidelijk te lezen "Geldig van 28.11.2012 - 28.11.2017".

Dat geen enkele uitzondering op artikel 8 EVRM van toepassing is op de situatie van verzoeker en er dus ten onrechte geconcludeerd werd dat verzoekers terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Dat het evenredigheidsbeginsel eveneens geschonden werd door de bestreden beslissing, gezien de beslissing voor hemzelf en zijn familie rampzalige gevolgen kan hebben die veel sterker doorwegen dan het strikte naleven van de Belgische immigratiepolitiek.

Dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het evenredigheidsbeginsel, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt niet betwist dat de verzoeker zich op een gezins- en privéleven met zijn Nederlandse echtgenote, zoon en dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Daargelaten de vraag of het in deze zaak gaat om een eerste toelating, dan wel om een weigering van een voortgezet verblijf, wordt er op gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 43 van de Vreemdelingenwet zodat, aangenomen dat er een inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker zou zijn, deze bij wet is voorzien. Voorts heeft deze verblijfsreglementering tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verblijfsweigering is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten. Zo de bestreden beslissing als een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoeker dient te worden beschouwd, dan streeft zij aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

De volgende vraag die rijst is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte, en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52).

In de bestreden beslissing worden de verschillende vaststellingen opgesomd waarom de verzoeker “*wel degelijk een ernstig reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde*”, met name dat hij “*is veroordeeld in Nederland op 7.09.2010 (onherroepelijk geworden op 22.09.2010) tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan 3 maanden voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 231 UD2, wetboek van strafrecht, pleegdatum van de betreffende misdrijven is 28 oktober 2009 en de periode van 1 november 1999 tot 1 januari 2010*”, dat hij “*ook geseind stond omdat hij nog 84 dagen gevangenisstraf te goed had in Nederland en dat hij een crimineel verleden heeft in UK*”, dat hij “*gebruik maakte van (een) valse Belgische identiteitskaart om zich te identificeren in Nederland en dat hij op 28.06.2016 werd aangehouden in België wegens drugsfeiten*”. Voorts wordt overwogen dat de verzoeker “*niet aan zijn proefstuk (toe is) wat betreft overtreding van strafrechtelijke bepalingen*”, dat hij “*zich daar eerder schuldig aan (maakte) in andere lidstaten*” en dat het “*(o)nafgezien van het feit dat betrokkene tot op heden nog geen veroordeling in België heeft opgelopen, (...) daarom redelijk en evenredig (is), hem geen verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging toe te staan, dit in toepassing van art. 43 van de wet van 15.12.1980*”.

Te dezen betwist de verzoeker dat hij in Nederland gebruik maakte van een valse Belgische identiteitskaart. Voor zover hij laat gelden dat zijn vermeende valse Belgische identiteitskaart zijn E-kaart was, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker door een fout van de gemeentelijke ambtenaar "*per abuis*" werd ingeschreven als een Nederlander en aldus verkeerdelijk in het bezit werd gesteld van een E-kaart, dewelke later werd gesupprimeerd, betwist de verzoeker bovendien niet dat hij "*is veroordeeld in Nederland op 7.09.2010 (onherroepelijk geworden op 22.09.2010) tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan 3 maanden voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 231 UD2, wetboek van strafrecht, pleegdatum van de betreffende misdrijven is 28 oktober 2009 en de periode van 1 november 1999 tot 1 januari 2010*", dat hij "*ook geseind stond omdat hij nog 84 dagen gevangenisstraf te goed had in Nederland en dat hij een crimineel verleden heeft in UK*" en dat hij "*werd aangehouden in België wegens drugsfeiten*", zodat hij – daargelaten de vraag of de overweging dat hij om zich te identificeren in Nederland gebruik heeft gemaakt van een valse Belgische identiteitskaart betrekking heeft op de inmiddels gesupprimeerde E-kaart, dan wel op andere stukken – niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijke onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij "*een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde*".

Door te stellen dat niet bewezen is dat hij geen strafbaar feit meer heeft gepleegd sinds hij zijn gevangenisstraf in Nederland uitzat en niet veroordeeld werd voor de feiten die hem te laste werden gelegd, maakt de verzoeker, die niet betwist dat hij op 28 juni 2016 "*werd aangehouden in België wegens drugsfeiten*", niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij "*een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde*". Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en deze feiten mee in zijn beoordeling van het gevaar voor de openbare orde betreft.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven van de verzoeker geoordeeld dat zijn familiale en persoonlijke belang "*ondergeschikt (is) aan de vrijwaring van de openbare orde*" nu men, gezien hij criminele feiten pleegde, niet kan stellen dat hij "*actief aan het gezinsleven deelnam en een positieve invloed heeft op de kinderen*", en nu de verzoeker "*onmogelijk een economische stabiliteit (kan) bewijzen aan zijn gezin*" daar hij "*op regelmatige basis in aanraking komt met de politiediensten en als gevolg daarvan opgesloten wordt in de gevangenis*".

De verzoeker werpt hiertegen op dat zijn aanwezigheid essentieel is voor de opvoeding van zijn kinderen. Hij beweert dat hij degene is die naar oudercontacten gaat en de kinderen afhaalt op school, doch laat na deze bewering *in concreto* te staven met enig begin van bewijs. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat men, gezien hij criminele feiten pleegde, niet kan stellen dat hij "*actief aan het gezinsleven deelnam en een positieve invloed heeft op de kinderen*".

Tevens laat de verzoeker gelden dat het inkomen van zijn vrouw onvoldoende is om in de behoeften van de kinderen te voorzien en dat het gezin ook zijn inkomen nodig heeft om rond te komen, waarbij hij, verwijzend naar zijn loopbaanoverzicht van de vda (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), stelt dat hij zo goed als altijd heeft gewerkt. Vooreerst blijkt uit het loopbaanoverzicht dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt geen grote stabiliteit van tewerkstelling. Het blijkt immers in hoofdzaak te gaan om tewerkstelling via interimkantoren voor verschillende korte periodes van enkele dagen of weken en het overzicht geeft bovendien blijk van tal van hiaten. Bovendien kan uit het loutere feit dat de verzoeker in België gewerkt heeft, niet met zekerheid worden afgeleid dat de inkomsten die hij daaruit verwerft de economische stabiliteit van zijn gezin ten goede komen. Aldus slaagt de verzoeker er niet in de overweging van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij "*onmogelijk een economische stabiliteit (kan) bewijzen aan zijn gezin*" nu hij "*op regelmatige basis in aanraking komt met de politiediensten en als gevolg daarvan opgesloten wordt in de gevangenis*" *in concreto* te weerleggen. Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing de verzoeker niet belet om in zijn land van herkomst inkomsten te verwerven en via deze inkomsten zijn echtgenote en kinderen financieel te ondersteunen.

Met betrekking tot zijn integratie in het Rijk wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker *“in ons land (verblijft) sedert 28.01.2016”*, dat hij *“reeds eerder in ons land (heeft) verbleven in 2012 en 2015 maar (...) telkens terug(keerde) naar Nederland”* en dat hij *“(n)a amper een halfjaar aanwezigheid in België werd (...) opgesloten in de gevangenis”*. Voorts wordt overwogen dat de verzoeker *“reeds het grootste deel van zijn leven in het buitenland (heeft) doorgebracht”* en dat hij *“reeds een inreisverbod (heeft) in Nederland en (...) dan naar ons land (kwam), waar hij opnieuw criminele feiten pleegde”*, en dat men verder *“niet (kan) stellen dat iemand die op regelmatige basis misdrijven pleegt geïntegreerd is in ons land op sociaal en cultureel vlak”*. Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de verzoeker *“het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft”*, zodat *“er vanuit gegaan (mag) worden dat hij nog bindingen heeft met het land van oorsprong”* en dat de verzoeker *“niet (heeft) aangetoond dat hij geen bindingen meer heeft met het land van oorsprong”*. De verzoeker betwist deze motieven niet.

Gelet op de voorgaande motieven kan de verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat *“de bestreden beslissing hoegenaamd geen rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoeker, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”*.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 2014/AL/414 van het Arbeidshof van Luik, toont hij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, dat blijkens de door de verzoeker aangehaalde passage betrekking heeft op een beslissing tot weigering van maatschappelijke dienstverlening, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Tevens kan er op worden gewezen dat de verzoeker *in casu* nalaat te wijzen op concrete en onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Dit blijkt in ieder geval niet uit de loutere omstandigheid dat zijn gezinsleden over de Nederlandse nationaliteit beschikken en sinds 2012 in Hasselt ingeschreven zijn en aldus reeds meer dan vier jaar op legale wijze in België verblijven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat het bestreden bevel niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering van de verzoeker. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Zo is het niet uitgesloten dat de verzoeker, wanneer blijkt dat hij op 28 juni 2016 ten onrechte *“werd aangehouden in België wegens drugsfeiten”* en hij niet langer *“een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde”*, een verblijfsrecht in het Rijk kan bekomen in functie van zijn Nederlandse echtgenote en/of kinderen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn Nederlandse echtgenote en kinderen en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Tevens belet niets de echtgenote en de kinderen van de verzoeker om hem te vergezellen terwijl hij terugkeert of om hem in Nigeria te bezoeken. De verzoeker toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het

oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* mede gelet op het onderstaande niet het geval is.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 6, tweede lid, van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing, bijlage 20: beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juli 2016, zegt:

"Verder kan men niet stellen dat iemand die op regelmatige basis misdrijven pleegt geïntegreerd is in ons land op sociaal en cultureel vlak. Gezien hij het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft, mag ervan uitgegaan worden dat hij nog bindingen heeft met het land van oorsprong."

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een afdoende motivatie aflevert van haar bevel om het grondgebied te verlaten. De verwijzing naar de mogelijkheid om zich in zijn land van herkomst te vestigen aangezien hij door enkele misstappen in Nederland blijkbaar volgens de verwerende partij geen rol kan spelen in de opvoeding van zijn kinderen, toont immers geen onderzoek aan naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering. Er is bovendien geen enkel verband tussen verzoekers verblijf in het buitenland en het gegeven dat hij nog contacten zou hebben met zijn land van herkomst. Verzoeker verblijft dan ook sinds 2001 in West-Europa, eerst Nederland en vervolgens België. Aangezien hij al meer dan 15 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest, is het onbegrijpelijk dat er in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst. De periodes dat hij niet in België verbleef, was hij in Nederland en in het Verenigd Koninkrijk.

Dat er ook op geen enkele wijze bewezen is dat verzoeker zich in België schuldig maakte aan drugsfeiten en dus een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde. De afweging die gemaakt wordt tussen de mate van inmenging in het gezinsleven en het zogenaamde gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou betekenen, berust dus op niet bewezen veronderstellingen.

Dat in het arrest nr. 210.029 van 22 december 2010 van de Raad van State duidelijk gesteld wordt dat indien de impact in het gezinsleven en het belang van de bestreden beslissing voor de staat niet op afdoende wijze worden afgewogen tegen elkaar, dat de bestreden beslissing dan niet rechtsgeldig is.

RvS nr. 210.029, 22 december 2010

"Artikel 8 EVRM is niet van openbare orde, doch staat als hogere norm boven de vreemdelingenwet. De algemene stelling in het bestreden arrest dat een "rechtmatige" toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet. De toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet getoetst worden aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Uit de overwegingen van het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds. Het volstaat niet daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 8 EVRM

een nadere motiveringsplicht omvatten. De verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen toont immers geen onderzoek aan naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering. (Art. 40 vreemdelingenwet)."
(stuk 9 in bijlage)

Dat artikel 6 lid 2 van het EVRM het volgende bepaalt:

"Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan."

Dat verzoeker automatisch als schuldig wordt beschouwd aan drugsfeiten, en dat deze beschuldiging zelfs als motivatie wordt gebruikt om het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. Gezien verzoekers schuld hoegenaamd niet vaststaat in rechte, maakt de verwerende partij zich in haar bijlage 20 dus eveneens schuldig aan een schending van artikel 6 lid 2 van het EVRM.

Dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en artikel 6 lid 2 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van de verzoeker om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat "(u)it de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving", wat in de beslissing omstandig wordt toegelicht, en omdat "(h)et familiale en persoonlijke belang van betrokkene (...) hier dan ook ondergeschikt (is) aan de vrijwaring van de openbare orde", wat eveneens omstandig wordt toegelicht. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het "legaal verblijf in België is verstreken".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing op geen enkele manier afdoende gemotiveerd is met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij laat gelden dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich in zijn land van herkomst te vestigen, gezien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat hij door enkele misstappen in Nederland geen rol kan spelen in de opvoeding van zijn kinderen, geen onderzoek aantoonst naar de noodzaak voor de inmenging in zijn gezinsleven door een verwijdering. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de noodzaak voor de inmenging in het gezinsleven is ingegeven ter bescherming van de openbare orde, waarbij wordt toegelicht op grond van welke feiten "het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving". Tevens wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom "(h)et familiale en persoonlijke belang van betrokkene (...) ondergeschikt (is) aan de vrijwaring van de openbare orde", met name omdat men, gezien de verzoeker criminele feiten pleegde, niet kan stellen dat hij "actief aan het gezinsleven deelnam en een positieve invloed heeft op de kinderen", en omdat de verzoeker "onmogelijk een economische stabiliteit (kan) bewijzen aan zijn gezin" nu hij "op regelmatige basis in aanraking komt met

de politiediensten en als gevolg daarvan opgesloten wordt in de gevangenis". Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker "in ons land (verblijft) sedert 28.01.2016", dat hij "reeds eerder in ons land (heeft) verbleven in 2012 en 2015 maar (...) telkens terug(keerde) naar Nederland" en dat hij "(n)a amper een halfjaar aanwezigheid in België werd (...) opgesloten in de gevangenis". Tevens wordt overwogen dat de verzoeker "reeds het grootste deel van zijn leven in het buitenland (heeft) doorgebracht" en dat hij "reeds een inreisverbod (heeft) in Nederland en (...) dan naar ons land (kwam), waar hij opnieuw criminele feiten pleegde", en dat men verder "niet (kan) stellen dat iemand die op regelmatige basis misdrijven pleegt geïntegreerd is in ons land op sociaal en cultureel vlak". Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de verzoeker "het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft", zodat "er vanuit gegaan (mag) worden dat hij nog bindingen heeft met het land van oorsprong" en dat de verzoeker "niet (heeft) aangetoond dat hij geen bindingen meer heeft met het land van oorsprong". Deze concrete motieven geven, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, blijk van een gedegen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in zijn gezinsleven.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt trouwens dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en artikel 6, tweede lid, van het EVRM.

2.2.2.2.1. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De verzoeker laat gelden dat er geen verband is tussen zijn verblijf in het buitenland en het gegeven dat hij nog contacten zou hebben met zijn land van herkomst. Hij stipt aan dat hij sinds 2001 in West-Europa verblijft en dat het onbegrijpelijk is dat er in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij nog banden heeft met zijn land van herkomst, nu hij in de periodes die hij niet in België verbleef, in Nederland en het Verenigd Koninkrijk verbleef. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien slaagt de verzoeker er met deze bewering, zelfs al wordt ze voor waar aangenomen, niet in om het motief van de bestreden beslissing dat hij "het grootste deel van zijn leven in het buitenland gewoond heeft", zodat "er vanuit gegaan (mag) worden dat hij nog bindingen heeft met het land van oorsprong" *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Met een dergelijk betoog doet de verzoeker, die zelfs indien ervan

uitgegaan wordt dat hij sinds 2001 niet meer in zijn land van herkomst is geweest nog steeds het grootste deel van zijn leven aldaar heeft verbleven, niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing niet verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Door er nogmaals op te wijzen dat de bestreden beslissing, wat de afweging betreft tussen de mate van inmenging in zijn gezinsleven en het gevaar dat hij zou betekenen voor de openbare orde, niet berust op bewezen veronderstellingen, aangezien op geen enkele wijze is bewezen dat hij zich in België schuldig heeft gemaakt aan drugsfeiten, gaat de verzoeker er aan voorbij dat hij niet alleen omwille van zijn aanhouding op 28 juni 2016 wegens drugsfeiten geacht wordt een ernstig reëel en actueel gevaar te vormen voor de openbare orde, doch eveneens omdat hij *“is veroordeeld in Nederland op 7.09.2010 (onherroepelijk geworden op 22.09.2010) tot 18 maanden gevangenisstraf waarvan 3 maanden voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 231 UD2, wetboek van strafrecht, pleegdatum van de betreffende misdrijven is 28 oktober 2009 en de periode van 1 november 1999 tot 1 januari 2010”*, omdat hij *“ook geseind stond omdat hij nog 84 dagen gevangenisstraf te goed had in Nederland en dat hij een crimineel verleden heeft in UK”*, en omdat hij *“gebruik maakte van valse Belgische identiteitskaart om zich te identificeren in Nederland”*. Aldus maakt de verzoeker, die niet betwist dat hij op 28 juni 2016 *“werd aangehouden in België wegens drugsfeiten”*, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft overwogen dat hij *“niet aan zijn proefstuk (toe is) wat betreft overtreding van strafrechtelijke bepalingen”*, dat hij *“zich daar eerder schuldig aan (maakte) in andere lidstaten”* en dat het *“(o)nafgezien van het feit dat betrokkene tot op heden nog geen veroordeling in België heeft opgelopen, (...) daarom redelijk en evenredig (is), hem geen verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging toe te staan, dit in toepassing van art. 43 van de wet van 15.12.1980”*. Het vermoeden van onschuld belet immers niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en deze feiten mee in zijn beoordeling van het gevaar voor de openbare orde betreft.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 210.029 van 22 december 2010 van de Raad van State wordt erop gewezen dat hij niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Voor een toetsing van de verwijderingsmaatregel aan artikel 8 van het EVRM, kan bovendien worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.2.1., reeds werd uiteengezet.

2.2.2.2.2. Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Voorts weze het herhaald dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388) en dat hij deze feiten mee in zijn beoordeling van het gevaar voor de openbare orde betreft.

Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet dat deze laatste *“automatisch als schuldig wordt beschouwd aan drugsfeiten”*.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze

tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN